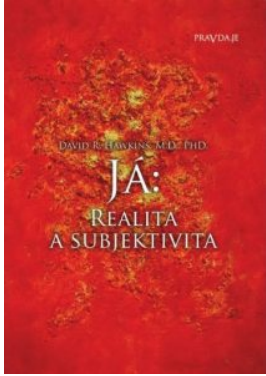

Kapitola 3: Duchovní očištění

Předcházející část: Kapitola 2: Duchovní informace a praxe

***

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

***

Duchovní očista

Jádro tří velkých cest „srdce“, „mysli“ a „akce“ je proces odevzdání. Toto je aktivováno záměrem a postojem ochoty. Postupně je každá myšlenka, pocit, impuls, idea nebo víra rozpoznána a poté propuštěna a předána Bohu. Každá je iluze, program, symbol a překážka k jasnosti neomezeného vědomí Já.

Každý koncept, myšlenka, obraz, vzpomínka nebo fantazie jsou produktem vnímání. Všechny tyto překážky mají označení, které označují posuzování a postoj (např. přijatelné versus nepřijatelné, pravdivé versus falešné, žádoucí versus nevhodné, nebo dobré nebo špatné). Ty představují nekonečnou sérii vzájemného propojení významů a nuance nekonečné složitosti, protože se živí zpět do propojovacích spojitých smyček, které propagují další smyčky.

Tento nekonečný proud duševního obsahu se šíří z jednoho základního zdroje, který může být lokalizován a identifikován. Dokud tato fontána nekonečného rozmnožování dat a zmatek týkající se jeho zdroje a účelu. Duchovní hledající je utopen v této záplavě a zděšený z tohoto nekonečného kaleidoskopu obsahu.

Zkoumáním celkového obsahu vědomí se stává zjevné, že duchovní vyčištění tohoto objemného, stále expandujícího a pokračujícího fantasmagorického obsahu je nemožné.

Na obrazovce vědomí se objevuje nekonečné množství mentálních a emocionálních produktů, které jsou přikrášlené vzpomínkami a představami. To vše jsou lineární, dualistické produkty vnímání a postoje.

Je zřejmé, že řešení obsahu myšlení by vedlo pouze k většímu zmatku a samotný

proces by tak automaticky vytvářel produkci dalšího obsahu. Naštěstí, existuje jiné řešení pro odstranění dominantního postavení ega / myslí / já, kterým je identifikace s kontextem a ne s obsahem.

První iluze, které se musíme vzdát, je přesvědčení, že existuje taková věc jako „mysl“. Ze zkušenostního hlediska lze říci, že myšlenky, pocity, obrazy a vzpomínky přicházejí do vědomí v nekonečném postupu. Slovo „mysl“ je tedy pouze koncept, stejně jako slovo „ego“.

„Ego“, jak je používáno dále, obecně odkazuje na sbírku myšlenek, které jsou považovány za reprezentativní pro osobní realitu a identitu člověka, s odstíněnou implikací, že seskupení myšlenek a přesvědčení je účelné. Účelem je zachovat iluzi osobního já jako vnitřní „příčiny“ své existence a činností, včetně myšlenek a pocitů. Opakují: je důsledkem „ega“, že je to vlastní ochranná kolekce a struktura myšlenkových procesů a ego je tedy viněno jako pachatel a zdroj duchovní chyby.

Důležitým prvkem významu pojmu „ego“ je důsledek že jeho opravdovým základem je pýcha a narcismus, které přinášejí vinu vyplývající ze sobectví ega. Ego je také psychologický termín, který obecně má implicitní hodnotu přežití. V terapii pacient může mít problém „slabého“ ega a nízké sebeúcty. Naopak, „egotismus“ nebo „egoismus“ znamená přehnanou inflaci nebo dokonce grandiositu.

V duchovní řeči znamená „ego“ negativní kvalitu, překážku k realizaci díky své lineární dualistické konstrukci. V psychologii nicméně termín označuje schopnost zvládnutí přežití potřebné pro efektivní jednání ve světě.

Struktura ega.

Postoje jsou struktury, které nastavují celé mechanismy myšlení do pohybu a aktivují jejich obsah.

Primární postoje:

1. Ideje mají význam a důležitost.
2. Mezi protiklady existuje dělicí čára.
3. Existuje hodnota autorství; myšlenky jsou cenné, protože jsou „moje“.
4. Myšlení je nezbytné pro kontrolu a ovládnutí a na tom závisí přežití.

Domněnky:

Myšlenky jsou cenné, protože reprezentují „já“. Jsou cenné, protože jsou produktem mé mysli. Myšlenky mají hodnotu, protože přinášejí odměny a očekávání. Myšlenky řeší problémy. Myšlenky jsou zábavné a umožňují „něco dělat“. Myšlenky člověka zaměstnávají a jsou užitečné. Jsou nezbytné pro plánování a dosažení cílů. Myšlenky chrání a podporují přežití.

Kontext mentální funkce je proto založen na dvou důležitých premisách: (1) Jejich produkty jsou cenné, protože mají význam a hodnotu, (2) její obsah je nezbytný pro přežití a ego slibuje, že její produkty přinesou štěstí. Takže Achillovou patou ega je marnivost (být autorem), protože to je to, co zajišťuje přežití a přináší

šťěstí a potřebu „poznat“ se slibem řešení.

Proces odevzdání

Duchovní hledající vědí, že jádrem všech cest k Bohu je vzdát se, ale co a jak, to není jasné. Bez směrodatné techniky mnoho uchazečů stráví roky vzdáváním se obsahu a stěžují si, že nejsou dál než dříve. Mysl pokračuje dále ve své nekonečné produkci, a proto nelze odevzdat obsah tak rychle, jak je produkován; je to ztracená hra.

Dále člověk slyší, že to není obsah, ale připoutanost k obsahu, která je problémem. To přináší určitou úlevu, ale také přináší další otázku: Jak se zbavit připoutanosti? Je třeba zkoumat povahu připoutanosti. Je založena na víře a touze. Víra je, že duševní obsah přinese štěstí a vyřeší problémy; tedy v připoutanosti člověk předpokládá, že to je samotné myšlení, které je cestou ke štěstí (bohatství, úspěch, láska atd.).

Zbavit se myšlení proto vypadá děsivě, protože to je také považováno za hlavní nástroj přežití; plus to je „já“. Jako „já“ je považováno za jedinečné, osobní a vzácné a představuje hlavní databázi identifikace „kdo jsem“. Strach ze ztráty osobní identity vyvolává odpor. Jak se dostaneme blíž k objevu zdroje houževnatosti ego, uděláme úžasný kritický objev, že jsme zamilovaní do sebe.

Dokonce, i když jsou myšlenky spojené s bolestí a selháním a byly katastrofické a zdrojem utrpení, stále se jich držíme, protože „ony jsou to já, „což vede k jejich láskyplnému či nenávistnému vztahu s láskou k nim. K zajištění svého přežití se já také naučilo, jak získávat „šťávu“ spokojenosti a energii z negativních emočních stavů. Rozvíjí se nespravedlnost, mučednictví, selhání a vina. Ego tajně „miluje“ a přilne k postavení oběti a extrahuje zkreslené potěšení a zběsilé ospravedlnění bolesti a utrpení. To může být v mnoha případech považováno za závislost a životní styl. „Loser (ztroskotanec)“ je téměř romantizovaná postava v hudbě a folklóru (např. pan Bojangles, „bag lady (tulačka“, „down and outer (neschopní lidé)“, odmítnutý milenec atd.).

Po celou dobu jsme byli „zamilovaní“ do našich myšlenek a vážíme si jich. Bráníme jim a omlouváme se za ně. Žárlíme na naše víry. Vybíráme je a střídavě je oceňujeme nebo jimi pohrdáme a potrestáme se vinou a sebenenávistí. Celkově je to ovšem posedlost.

Vnitřní image já má okouzující aureolu, protože se jedná o scénu, na níž probíhá drama našich životních příběhů. Opustit to, co je milováno, přináší strach ze ztráty. Pro já jsou všechny milované objekty považovány za zdroj štěstí.

Dalším hlavním problémem je potíže s opuštěním emocionální lásky – nikoliv kvůli samotné lásce, ale kvůli připoutanosti k tomu, co je milováno. Myslíme si, že ztráta milostného objektu přináší smutek, ale ve skutečnosti je smutek kvůli ztrátě samotného připoutání, což je způsobeno pohlížením na předmět lásky jako na zdroj štěstí. Smutek je způsoben iluzí, že člověk ztratil zdroj štěstí a že zdroj štěstí je „tam venku“.

Pokud se podíváme na pocit štěstí, je zřejmé, že se ve skutečnosti nacházejí uvnitř, i když to může vypadat, že spouštěč přichází zvenčí; jedná se však o zcela vnitřní pocit potěšení. Zdroj štěstí je tedy skutečně uvnitř a je uvolněn za příznivých okolností, když mysl zažívá požadovaný výsledek. Vnitřním zkoumáním člověk zjistí, že událost pouze spustí vnitřní vrozenou schopnost. S objevem, že zdroj štěstí je vlastně uvnitř vnitřní já, a proto nemůže být ztracen, dochází ke snížení strachu.

Při pohledu z Reality jsou myšlenky skutečně „tam venku“. Ačkoli to může znít úžasně, mohou být zcela vyloučeny, protože překážejí k dosažení skutečného štěstí.

Kritická otázka

Bez nadměrného úsilí je poměrně snadné udělat úžasné objev, že člověk je spojen s myšlením kvůli tomu, že je do něj tajně zamilovaný. Protože je zamilovaný do já, velmi si jej cení. Má strach z jeho ztráty kvůli připoutání, to jde spolu s tím, co je milováno.

Dalším krokem je zjistit, co nebo kdo je zamilovaný do sebe a kdy vzniká tento primární jev. „Něco“ v naší existenci je milováno a je spojeno s touto existencí a je třeba poznamenat, že ego (mysl / tělo / já) je předmětem lásky. K dispozici je předmět a objekt. Existuje „toto“ („já“), které je zamilováno do „toho“ (já, tj.narcismus).

Při kontemplaci, reflexi a meditaci se jádrem identifikace člověka postupně vynoří. Bude zjištěno, že pravda láska k sobě vychází z něčeho, co je větší než já a je schopné úplně zahrnout celou totalitu já. Totalita já je držena v rámci většího podkladového nelineárního pole vědomí, které je vždy přítomné. Představuje spíše kontext než obsah. Analogicky by to bylo jako pohled na planetu Země z vesmíru, kde prostor je kontext a Země je obsah.

Pátrání po skutečném zdroji lásky vede k objevu Já. Stejně jako slunce, Já je stále přítomné, bezpodmínečné a ne podle myšlení, názoru nebo postoje. Já může jen milovat protože to je jeho podstata. Láska Já není získána, zasloužená nebo omezená. Já je zdrojem života a subjektivní povědomí o existenci.

Později bylo zjištěno, že ani existence není pro Já nezbytná. Je mimo všechny duality; neexistuje dualita mezi Já a existencí. Projevené (manifestované) a neprojevené (nemanifestované) jsou jedno a to samé. Vědomí může obsahovat obsah nebo nemusí. Analogicky, prostor není závislý na přítomnosti planet nebo vesmíru, zahrnuje všechny z nich.

Láska je mimo dualitu; nepotřebuje předmět ani objekt. Je to kvalita Reality, která je nezávislá na okolnostech.

S odevzdaností jsou překážky rozpuštěny nekonečným soucitem Božství, které bezpodmínečně miluje vše, co existuje, a pro které je existence projevem Boha. Pouze iluze mohly způsobit, aby tato zjevná pravda nebyla zřejmá

Osvícení je pouze vzkříšení pravdy, když překážky k realizaci této pravdy byly

odstraněny. Podle analogie není záření slunce podmíněno odstraněním oblačnosti; jen se stane viditelným.

Otázka: *Tato prezentace přinesla něco jako jemnou vnitřní změnu, jako uvolnění z nějakého omezení. Informace jsme kalibrovali na 998. Aniž bychom to nechtěli respektovat, čemu odpovídá toto omezení?*

Odpověď: To je jemné rozlišování. „Chyba“ je v prezentaci, to zní, jako by láska závisela na existenci. Ve skutečnosti je láska nezávislá na existenci a nepotřebuje naplnění, je úplná a celistvá v sobě.

Otázka: *To objasňuje, že láska jako láska je úplné vyjádření toho, co je, a že není další požadavek na objekt. S touto odpovědí a objasněním se kalibrovaná úroveň informace zvýšila až na 999,9.*

Odpověď: Koncept vlastní identity není jednoduché pochopit. Je to skutečně subjektivní realizace, která nemůže být dostatečně verbalizována z důvodu inherentní struktury jazyka. Člověk musí obcházet nepřechodná slovesa „je“, „být“, „existovat“, „dělat“, „jednat“, atd., stejně jako strukturu předmětu, predikát a zájmena.

Otázka: *Pokud je myšlenková činnost překonána, jak informace vznikají ve vědomí?*

Odpověď: Duchovní realizace vzniká spontánně a ne jako důsledek myšlenkových procesů. Vystupuje v povědomí, jako by vycházela z intuice. Jedná se o nelineární proces, pomocí kterého člověk najednou zjistí, že prostě „ví“.

Naivní člověk říká: „Ale jak víš, že víš?“ Ze zkušenosti se to stává zjevným, že „na tebe svítí“. Pravda vychází ze subjektivity a je zřejmá a sama odhalující. K tomu velmi často dochází, když je člověk zaměstnán něčím naprosto nesouvisejícím. Vychází z ničeho jako daný dar. Je to jako odpověď na nevyslovenou otázku. Je uspokojující, řeší základní hádanku a má uvolňující účinek na psychiku. Je to bez námahy. Pokud máte pochybnosti, úroveň pravdy lze kalibrovat.

Otázka: *Co dělá myšlení tak houževnaté?*

Odpověď: Všechny duševní obsah představují připoutanost, a základem je připoutanost k já a lpění na tom, co je považováno za zdroj přežití i štěstí. Je to také člověková identifikace. Ve skutečnosti je zdrojem štěstí Já, a ne já.

Otázka: *Jak se skutečně zpracovává obsah mysli?*

Odpověď: Za prvé zkušenostně ověřte, že člověk je zamilovaný do myšlení a já a duchovní práce v podstatě znamená, že opustíme připoutanost k myšlenkám a opečovávaným postojům, názorům a vzpomínkám, jejichž hodnota byla zvětšená a přeceněná narcistickou identitou. Jádrem ega je narcismus.

Za druhé zjistěte zdroj lásky k já. Za třetí, buďte ochotni vzdát se předmětů lásky myšlení a uctívejte Boha místo sebe. Za čtvrté, buďte ochotni se vzdát všech připoutaností k obsahu „mysli“.

Otázka: *Existuje jednoduchá, funkční technika?*

Odpověď: Jak vzniká myšlenka? Lze říci, že vzniká z prvotní, tiché prázdnoty. Ta pak vezme formu a dostane energii. Tato je spojena s tím, že je emocionálně posílena v čase. Opakovaným stanoviskům je uvěřeno a jsou považována za základní pravdy. V důsledku toho ovlivňují a určují charakteristiky znaků a postoje, které vyvolávají emoční reakce, které mohou eskalovat na těžké stupně, jak to dokazuje fanatismus. Závažnost těchto připoutaností může vést k sebevraždě, zabití, válce a fyzické smrti.

Ačkoli je těžké tyto základní postoje uvolnit, duchovní odměna je značná. Mnohým z těchto postojů se člověk naučil během dětství, takže získaly autoritu z rodičovského původu a byly posíleny společností.

Některé z těchto základních přesvědčení jsou zesíleny a stávají se zákony, podle nichž žije člověk. Pak se stanou identifikované s patriotismem, náboženstvím, etnickou identitou, pohlavím a společenským vyznáním. Začnou být považovány za nezpochybnitelné axiomy. Dokonce je považujeme za výsledky ega, které je brání.

Některé základní axiomatické postoje ega:

1. Fenomény jsou buď dobré nebo špatné, správné nebo špatné, spravedlivé nebo nespravedlivé.
2. „Zlí“ si zaslouží být potrestáni a „dobří“ odměněni.
3. Věci se dějí náhodou, jinak jsou něčí chybou.
4. Mysl je schopna porozumět a rozpoznat pravdu od lži.
5. Svět způsobuje a určuje zkušenosti člověka.
6. Život je nespravedlivý, protože nevinní trpí, zatímco zlo je nepotrestáno.
7. Lidé mohou být jiní, než jací jsou.
8. Je důležité a nutné mít pravdu.
9. Je kriticky nutné vyhrát.
10. Chyby musí být napraveny.
11. Spravedlnost musí převládat.
12. Vnímání představuje realitu.

Chcete-li řešit tyto typy problémů, je užitečné si vzpomenout na to, že jedinou povinností člověka je Pravda Já a Božství. Tento proces proto vyžaduje opustit všechny opečovávané postoje, protože ničemu nelze věřit, že je pravda. Axiomy jsou vlastně iluze, které způsobují utrpení a způsobují mnoho destrukcí. Tyto „axiomy“ jsou překážkami k osvícení a vytvářejí mnoho dualit, protože vycházejí spíše z lineárního vnímání, než z nedualistické duchovní skutečnosti.

Z pohledu Reality ani jediný z těchto předpokládaných axiomů neobsahuje jakoukoli pravdu, a i kdyby tomu tak bylo, bylo by to irelevantní.

Všechny tyto opatrované víry jsou v nejlepším případě zbožné dětské představy o vytvořených vírách světa. Absolutní spravedlnost je vlastností stvoření, ale je

neviditelná pro lidské vnímání a je to důsledek vševědoucnosti. Ochota vzdát se těchto axiomů stejně jako odevzdat osud světa Bohu nakonec vede k jasnosti duchovního vidění, které řeší všechny otázky a iluze.

Jedno z nejobtížnějších tvrzení vychází z opakování problému polaritý „duality protikladů“. Možná jednoduchá ilustrace pomůže při řešení tohoto opakování paradoxu pro paradox protikladů, které má za následek neustálé buď – anebo, jako kdyby to byly střídavé a zřetelně oddělené skutečnosti nebo možnosti.

Vlastně protiklady nejsou vůbec opačné, ale jsou pouze lineárním stupňováním stejné linie a nikoli různých linií.

Příklad 1

Stupně Fahrenheita

– 3,000 – 2,000 – 1,000 – 500 – 100 – 50 – 0 – -50 – -100 – -200 – *atd.*

Příklad 2

Hodnota

- Skvostné
- Cenné
- Hodnotné
- Preferované
- A +
- Neutrální
- Neatraktivní
- Překážka
- Hrozné
- Otřesné
- Odporné

Při zkoumání lze vidět, že jde pouze o různé stupně přítomnosti tepla (příklad 1) a žádoucího (příklad 2) nebo nepřítomnosti žádoucího. Všimněte si, že neexistují žádné „protiklady“ horké versus chladné nebo vzácné versus bezcenné. Všechno je ve skutečnosti pouze ve stejné linii a nikoliv na dvou různých řadách gradace.

Můžeme uvést další příklady:

Příklad 3

Dobrota

- Nebeské
- Velmi dobré
- Dobré
- Příjemné
- „OK“
- Něco takového
- Přijatelné
- Nepříliš dobré
- Nevyhovující
- Špatné
- Zlé
- Strašné
- Hnusné
- Hrůzné

Příklad 4

Světlo

- Oslnivě jasné
- Velmi jasné světlo
- Jasné
- Velmi silné světlo
- Světlo
- Tlumené světlo
- Šero
- Soumrak
- Temno
- „Pitch Black“ (naprostá tma)

Gradace jsou všechny ve stejném kontinuu, ne ve dvou protichůdných liniích. Existuje pouze jedna průběžná kvalita. Lze vidět, že neexistuje žádný „dobrý“ jako opak „špatného“. Rozsah jedné stupnice označuje přítomnost nebo nepřítomnost Lásky, a proto je pouze o lásce, stejně další stupnice znamená stupně světla a ne protiklady světla versus tma.

Zjevná „fakta“ jsou iluzí pravdy a je zřejmé, že označení skutečně zcela závisí na kontextu. Absolutně celkový kontext by zahrnoval pochopení všech příspěvků k události po celou věčnost, plus rovněž znalost veškeré karmické historie všeho a všech zapojených osob. To odpovídá duchovnímu prohlášení „neodsuzuj“ a „Soud je můj, říká Pán.“ Není to tak, že je ego nesprávné; je prostě neschopné dosáhnout přesného pochopení jakékoliv zdánlivé události.

Nastane pokojná úleva, když jsou úsudek a kritika opuštěny, protože způsobují neustálou nevědomou vinu, stejně jako strach z odplaty. Ego-já žije ve strachu z trestů a odsudků, který z něj vyzařuje na ostatní, protože tím vytváří odvetné obavy. Osoba se tedy obává smrti, soudného dne a Boha, který je přísný a krutý, což je také vlastní iluze.

Otázka: *A co prostě obyčejné myšlení?*

Odpověď: Pozorování odhaluje, že pocity a myšlenky se vzdouvají a odplouvají jako hudební noty. Pokud je zaostření důsledně zaměřeno na tento okamžik, bude vidět, že myšlenka vychází z poměrně nejasné, primordiální matice. Při svém vzniku je relativně neformovaná, jako bobtnání blížící se vlny. Pak se vágní a ještě špatně formovaná prvotní myšlenka začíná formovat a přitahuje energii, dokud se nakonec nezobrazí v plné podobě, kde přitahuje komentář, dohodu a nesouhlas, související významy a vzpomínky.

Teď je v plné síle a se souvisejícími emocemi dostává hybnost. Brzy dosáhne vrcholu (hřebenu) a pak začne klesat a postupně ztrácí definici a formu, upadá do minulosti.

Pokud je smysl „já“ na vzestup vrcholu, osoba nikdy nežije v realitě, ale je neustále připravená s očekáváním kontroly dalšího okamžiku. Proto je neustále zaměřená na budoucnost. Pokud je zaměření na záď klesající vlny, pak má „já“ tendenci se držet minulosti a komentářů. S určitou praxí, může být zaostření přesně zaměřené pouze na zlom hřebenu vlny, protože v tom okamžiku tam není minulostí ani budoucností a není lítost pro minulost ani touha po budoucnosti. Člověk je svědkem toho, jak to je. Ne editorializace nebo očekávání, dokonce i iluze „nyní“ zmizí. Realita je vlastně „vždycky“ a kontinuální, bez „teď“ nebo „pak“.

Odevzdání se je neustálý proces neodporování nebo nepřilnutí k okamžiku, ale místo toho se nepřetržitě otáčí k Bohu. Pozornost se tedy soustřeďuje na proces propouštění a nikoli na obsah toho, „co“ se odevzdává.

Když se tato přesná praxe odevzdání provádí, iluze „stoupání a klesání“ zmizí, stejně jako iluze času. Ego zažívá sekvenci zaměření vnímání, které pak je připisováno času nebo změně, neboť teď se nachází v přítomném okamžiku. Tady není

žádná taková realita jako „ted“.

Vnímání je lineární, lokální a omezené na fixovaný úhel pohledu nebo prožívání; tedy z pouhého pozorování se zdá být „zde“ nebo „tam“, „to“ nebo „ono“, „minulost“ nebo a „budoucnost“, „ted“ nebo „pak“ a prostor s rozměry a plynoucím časem. Je důležité poznamenat, že „plynoucí“ konotace trvání času, jako stejně jako počáteční a zastavovací body, jsou samozřejmě libovolné.

Kdyby člověk dokázal představit, co to musí být všudypřítomné, pozorovatel by pak byl současně svědkem všech minut Totality. Každý bod pozorování by byl tudíž prožíván jako „zde“. Lze rychle vidět, že „zde“ by se pak rychle stalo „všude“ a myšlenka na „nyní“ by zmizela do nekonečna. Proto je vševědoucnost vědomí celé totality, ve které svět by nebyl žádným zvláštním místem. Nic by se nezměnilo, nic by se nestalo a nebyl by tam žádný rozměr, trvání, začátek nebo konec.

Aby bylo porozumění hlubší, uvědomte si, že „všude přítomný, současný pozorovatel“ ve skutečnosti je vše, co pozoruje. Neexistuje ani subjekt ani objekt; v důsledku toho je Přítomnost je naprosto sebe vědomá, protože vše, co existuje, je Totalita manifestace.

Otázka: *Pokud je ego / já / mysl vyloučeno jako bod, ke kterému se vše vztahuje, jsou všechny lineární koncepty bezvýznamné?*

Odpověď: To je správné. Pro další ilustraci si to představte, že cestujete do vesmíru rychleji než rychlostí světla, mimo všechny vesmíry, bez referenčního bodu. Pokud byste se zeptali: „Kde jste?“ odpověď by bylo „nikde“, protože neexistuje „kde“ „být“.

Bez parametrů si vědomí může být vědomo jen sebe sama jako vědomí, neboť bez vnímání, žádné popisy ani rozdíly nejsou možné.

Otázka? *Bylo by nemanifestované?*

Odpověď: Ne, nemanifestované se může projevovat jako pouze vědomí. Z Nekonečného Vědomí vzniká existence a pak existence jako život. (Kalibrovaná úroveň 995.)

Otázka: *Zní to hloupě na to, aby se otázka vyjádřila, ale „kdy“ došlo k tomu všemu?*

Odpověď: Proces je mimo čas a je věčně kontinuální. Pokračuje navždy, a tak vždy byl. Tvorba je spojitá, neustále probíhá. Přicházející a odcházející vesmíry jsou iluzí vnímání. Neexistují žádné vesmíry, které vznikají a umírající, protože neexistuje něco takového jako čas, ve kterém vesmíry, nebo cokoliv jiného, by došlo ke zkáze či k rozpadu nebo k ukončení existence. To je to, co je míněno Jednotou Božství. Tato pravda může být realizována, ale ne vysvětlena.

Otázka: *Chcete-li chápat Nekonečno, musí člověk mít nekonečné vědomí?*

Odpověď: Není to pochopitelné. To implikuje dualitu mezi vědoucím a vědomím. Ve skutečnosti jsou totožné. Nekonečno ví, že je všechno.

Pro objasnění lze vědomí pochopit nebo popsat jako dvě vrstvy nebo úrovně. Nejvyšší vrstva je nekonečná a je mimo všechny iluze, jako je změna, dočasnost nebo posloupnost. Vrstva níže má kapacitu pro uvědomění a zahrnuje nahrávání všeho, co se projevuje na nižších úrovních, včetně každé myšlenky, rozhodnutí a jednání já. Také zaznamenává všechna rozhodnutí individuální duchovní vůle, která slouží jako to, co lze nazvat přechodný prostředník mezi konečným a Nekonečným. Mechanická analogie by byla jako diferenciální převodovka pohonu automobilu, která má synchronizovat variabilní činnost nebo nečinnost mezi motorem a koly.

Jakmile se člověk vzdá základních postojů, pak se objevují základní axiomy a on zjistí, že pod každou úrovní víry jsou ještě hlubší úrovně. Člověk stane tváří v tvář základu toho, jak jeho mysl si myslí, že ví něco, nebo jak tomu dokonce věří, že to ví (epistemologie).

Člověk nakonec přichází k úžasnému objevu, že „mysl“ není schopna skutečně vůbec nic vědět a že je to iluze, že ví, že je to jen předstírání a marnivost. Analogicky se dá zeptat na to, jak dalekohled ví, jak daleko vidí, nebo zda ví co je viděno skrze něj, nebo jak ucho zná hudbu. Zná počítač softwarové programy? Mysl může „myslet“ pouze na nějaký předmět. Vlastně „vědět“ by znamenalo být tím. Můžeme přemýšlet o kočce ale jen kočka opravdu „ví“, co to znamená být kočka

Myšlení je zařízení pro zpracování s velkou pragmatickou hodnotou; nicméně, předpokládá, že zná data, ale ve skutečnosti nemá žádné vrozené schopnosti vědět. Víra vyrábí imaginárního vnitřního „znalce“, tím se stává „já“. Stejně tak vyrábí imaginárního činitele skutků, jednatel a imaginárního myslitele myšlenek.

„JÁ“ nebo „Já“, které tvoří jádro iluzorního já (ega) je složeninou vzpomínek na imaginárního činitele skutků, myslitele myšlenek, herce činů a tvůrce rozhodnutí a plánů. Myšlení to všechno vytváří proto, že je nastaveno dualisticky, s předpokladem subjektu a objektu. Nicméně když člověk hledá tohoto imaginárního činitele, zjistí, že neexistuje. Když byly programy smazány, člověk je překvapený když zjistil, že záznamová páska je prázdná a tam není „já“ nebo „Já“ za všemi těmito programy.

„Já“, které je tak žárlivě strážené a milované, je komplikovaná série vrstev programů, z nichž poslední podkladový program být odvolán a zrušen je jedna další vrstva programů a jsou skutečné a „já“.

S tímto objevem se na chvíli ego / já strachuje. Je odhalena jeho podvodná pseudoautorita jako autora reality. Potom vyvstává strach z neexistence a následuje strach ze samotné smrti, protože to je jen iluzorní já, které je předmětem skutečné smrti. V tomto okamžiku se člověk drží poslední marné víry, že je jádrem a autorem svého života. V tomto tvrzení je pravdivé to, že je autorem života ega. V tomto okamžiku oddaný nyní čelí předání zdánlivého jádra svého života Bohu. Tohle je konečný a konečný klíčový okamžik, který stojí v cestě osvícení. Kvůli své mimořádné důležitosti je rozpracován v samostatné kapitole.

Následující část: [Kapitola 4: „Ego“ a společnost](#)